

БАЛКАНСКА РАПСОДИЈА

Библиотека
САВРЕМЕНИ РОМАН

За издавача
Бора Бабић, директорка

Sufinansira
Evropska Unija

Finansirano od Evropske unije (EU). Izneti stavovi i mišljenja su samo autorovi i ne odražavaju nužno stavove Evropske unije ili Evropske izvršne agencije za obrazovanje i kulturu (EACEA), organa koji je dao odobrenje. Za njih se ne može smatrati odgovornim ni Evropska unija ni organ koji je dao odobrenje.

Марија Касимова-Моасе

Балканска рапсодија

Превела с дуїарскої
Марија-Јоанна Стојадиновић

АКАДЕМСКА КЊИГА
НОВИ САД

Наслов оријинала

Мария Касимова-Моасе, *Балканска рапсодия*

ИК „Колибри“, 2018.

© ИК „Колибри“, 2018.

© Академска књига, Нови Сад, 2026.

All rights reserved. Licensed to the European Education
and Culture Executive Agency (EACEA)
under conditions.

Захваљујем се првим читаоцима ове књиге Магдалени и Константину Хаџипанзовима и Кремени Димитровој! Хвала Севили Јилдирим која ми је помогла код турских израза и описа обичаја.

*Мојој даки Марији,
њеној немирној и уметничкој души*

МИРИЈАМ

1924. године

Скотрљала се низ ногу.

Трома, густа капљица крви.

Отргла се из дубине њеног жгољавог тела и појурила између ногу. Саплела се код оштрог колена, где се на секунд зауставила да би осмотрила пут испред себе. Кренула је даље, с унутрашње стране листа, између крхких плавих длачица девојачке маљавости и челно се сударила с белом чарапом. Пфффф... памук ју је у магновењу упио. Тамно црвено се улило у њене нити, успорило је брзину и почело да вијуга према ципели, огуљеној попут ћелавог темена. Тамо негде се прикрило у нечем невидљивом и утихнуло.

Миријам се закуцала у место. Испред ње девојке су трчале једна преко друге. Кике су им се вијориле у ваздуху. Када би зашкиљила видеала их је попут мреже. Сада мрежа као да се пунила сама од себе новим нитима косе и прецртавала пут испред ње. Простор, тако бескрајан и ваздушаст до пре трен, затварао се нестварном брзином. Само су беле чарапе девојака што су трчале главом без обзира, бежале попут сунчевог одблеска негде неодређено далеко. Беле, њихове беле чарапе...

Миријам је бацила у страну платнену торбу са стварима за плажу, стресла је у страну кике расплетене током трчања и чучнула. Обавила је ноге рукама пазећи да не додирне крвави поточић који је шикнуо из њеног тела и стисла очи. Толико јако их је стисла да јој се на трен учинило да ће јој капци пући ако се још мало напне. Горњи ће заувек остати недовољан да би помрачио поглед, а доњи ће се опустити преко контуре ока и одгурнуће га наниже. То ће га оптеретити и око ће постати тужно. Туга је бачени терет, бачен тамо где не могу да га поднесу. „И тада ће моје очи да гледају као код одраслих – помислила је Миријам, – као ма...”

– Мамаааааааааа – викнуо је неко и Миријам је отворила очи.

– Мама те зове, Мијааааа... Дођи на краткоооо, иначе ће те наћи и казниће тееееее...

Мила, њена млађа сестра. Наравно...

Као и обично, ова дежмекаста девојчица, која је стално боловала у мајчиним скутима, пратила ју је. Увек то ради од када се Миријам навикла да у рано поподне тајно излази кроз прозор њихове мале куће да би лутала по комшилуку. Мила, овај ситни, доброћудни, породични шпијун, поседовала је способност да се појави изнебуха и да сазна све пре него што се ишта деси. Кретала се као сенка иза своје старије сестре, осећајући је под кожом. То јутро када се пробудила видела је Миријам како седи на рубу кревета и клати се. Њена лева рука стајала је као залепљена за стомак, а десним кажипрстом је увијала покривач до кидања.

– Мија, зашто уврћеш покривач, покидаћеш га...

– Знала сам да не спаваш, мајмунчићу! – насмејала се Миријам. – Нема потребе да знаш – правим магију, зато! „Завиј, завиј заврти, сестру мало преврни!”